

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ БЪК ГОЛЕМИЯТ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Когато слънцето се наклони на залез, по прашния път плъпнаха тълпи от хора, които нищичко в белия широк свят не можеше да разтревожи. Беше събота вечер, въздухът се захлади, а това стигаше да направи щастливи сумата хора. В прахоляка на пътя тътреха копита и няколко дърти мулета с угрижени муцуни, но те имаха право да изглеждат тъй, защото цяла седмица здравата се бяха трудили да мъкнат трупи на тресавището, часът за вечеря бе дошъл и отминал, а те все още се намираха далече, далече от дома.

За негрите бе дошъл най-приятният момент от цялата година — поради горещините белите много-много не се мяркаха навън и негрите можеха да се разхождат по големия път колкото им душа иска. Жени и момичета, до една натъкмени с бели колосани рокли и пъстри свилени панделки на косите, вървяха редом с пременените в празнични костюми мъже.

По едно време някъде надолу по пътя залая ловджийско куче — дереше се като смахнато, без глас щеше да осъмне. Колкото и да се вираше натам, човек нищо не би забелязал, защото луната още не беше изгряла. Момчетата застанаха на сред пътя и се ослушаха. Старият пес продължаваше да лае. Момчетата не си продумаха, но много добре знаеха, че никой стар пес не би си направил труда да се надигне по туй време и да лае току-тъй, ако не е надушил нещо.

— Пази се, черна кожо — провикна се негърчето с жълтата шапка. — Дръпни се, не дишай, че няма да усетиш как ще ти се случи нещо.

— Какви ги дрънкаш бе? — попита го Джимсън.

— Погледнах назад — рече Мозес — и видях нещо, от което и на тебе ще ти изскочат очите.

— Какво си видял, хлапако? — полита Джимсън и се разтрепери като калинка — нещо страшно ли видя?

— Видях Бък Големият — каза Мозес с изтънял и отслабнал глас — и не веднъж го видях, а дважд, защото се озърнах още един път, не бях сигурен дали не съм се припознал.

Негърчетата кривнаха по пътя в канавката и се укриха в гъсталака. Приклекнаха там и се ослушаха. Някъде по пътя хората се смееха, пееха, разговаряха високо. Старият ловджийски пес лаеше ли лаеше, сякаш няма намерение никога да млъкне.

— Защо му е на Бък Големият да изкарва акъла на хората? — продума Джимсън. — Грехота е.

— Той съвсем не иска да ги плаши — прекъсна го Мозес. — Хората без да щат се разтреперват, когато Бък се появи, това е. Бък не е виновен. Като детенце е добър.

— Тогаз, като няма от какво да се страхуваш, защо си клекнал в храстите?

Мозес замълча. Отдръпнаха клоните встрани и надникнаха към пътя. Бък Големият не забелязаха, защото след залеза веднага се стъмни, но дочуха ясно нозете му да шляпат по прашния път, сякаш кипарис пада посред бял ден в блатото.

— Може да е бил добър, когато е бил детенце — додаде Джимс. — И сега може да е добър, но само като спи. Я си спомни миналата събота — на кръстопътя хич не приличаше на детенце.

— Че какво толкова е направил? — полюбопитствува Мозес.

— Каза, че много му харесвала панделката на новата ми сламена шапка, тая на ивиците, и после тъй ме халоса по гърба, че целунах земята. Ето ти тебе детенцето Бък! Знам си го аз.

— Стига си плецил — прошепна Мозес. — Ей го, иде!

Пуснаха храстите и приклекнаха още по-ниско да не ги види Бък Големият. Свалиха шапки и се снишиха. Радваха се тайно, че се е смрачило.

— Виж го ти него, женкаря! — зашепна Джимсън. — По-голяма скица виждал ли си? Виж го как се е докарал, с жълти чепици и червена вратовръзка — с тия шарки на първото момиче ще завърти главата. Такъв женкар, че се усуква и там, дето никой не се е усуквал. Ех, човече божи, да бях на негово място, щях да си намеря някоя с по-светла кожа...

— Затваряй си устата, черна муцуно! — изсъска Мозес и смушка с лакът Джимсън в ребрата. — Току-виж скочил в храстите и тогава... като не си затваряш устата...

Бък Големият се люлееше по пътя, сякаш отпреди си бе намислил къде точно иска да отиде. Подсвиркуваше пронизително като дъскорезница в събота следобед, когато свършва смяната, размахваше глава и ръце, като че целият свят е негов. Нямаше съмнение — тръгнал бе да се занася с някоя.

Негърчетата в храсталака тъй се разтрепериха, че чак костите им затропаха.

Като се изравни с гъстака, Бък Големият спря и се огледа. Нямахше котка, която да вижда в мрака по-добре от него. Стига само да извърнеше огромното си черно лице, накъдето пожелае да гледа, и пред очите му ставаше светло като бял ден.

— Хей, вие там, още малко и ще изроните листенцата на бедните храсти! — провикна се Бък Големият, ухили се и зъбите му лъснаха като новички надгробни плочи на лунна светлина. — Какво са виновни тия хубави дръвчета, че тъй ги наказвате?

Той протегна ръка над канавката и сграбчи една рунтава глава. После издърпа ръката си на пътя.

— Как те викат, негърче?

— Джимсън, мистър Голям Бък — рече негърчето. — Казвам се Джимсън.

Бък Големият протегна другата си ръка към храстите и спипа втора рунтава глава. Тръсна я два-триж и Мозес, подскачайки, излезе на пътя. Застанаха с Джимсън под ръцете на Бък Големият, разтреперани още по-силно и от листата на шубрака.

— Ами ти бе, черньо, ти как се казваш?

— Аз съм малкият Мозес — отговори момчето.

— Малкият Мозес, ама чий?

— Малкият Мозес Март.

— Ама че смешно име през август! — каза Бък Големият и така го разтърси, уловил го за косата, че Мозес сто пъти съжали, дето майка му го е родила. — Какво си се разтреперил, момчето ми? Какво пък толкоз, няма нищо страшно, ако си смениш името на Август.

— Слушам, сър мистър Голям Бък — каза Мозес, — ще си го сменя. Както кажеш, тъй ще си го сменя. Каквото поръчаш, туй ще сторя. Честна дума, мистър Голям Бък.

Бък Големият пусна Мозес и се разсмя. Шляпна Джимсън по гърба между плешките и преди да се опомни, Джимсън видя, че земята се надига и му се залепя в лицето. Големият Бък погледна надолу, хвана в шепата си малко рунтава коса и изправи Джимсън на крака. После се дръпна и продължи да се смее.

— Слушайте, фъстъци — рече той, — я не се правете, че вие страх! Никому зло не съм сторил. Вие сте ми приятели. Ако не бях

закъснял и ако не си бях наумил нещо по тънката част, щяхме да седнем ей тука и такъв майтап щеше да падне...

Бък Големият приповдигна панталоните си и пристегна вратовръзката.

Щат не щат, момчетата се възхищаваха от яркожълтите му чепици и червената връзка, която приличаше на червен фенер, окачен на врата му.

— Откъде се минава за къщата на Сали Певицата? — попита Бък.

— Чия къща? — попита Джимсън и зяпна от удивление. — За коя къща питаш?

— Казах, къщата на Сали Певицата.

— Искаш да кажеш къщата на Сали Певицата, така ли мистър Голям Бък? — обади се Мозес. — Не може да бъде, защото на Сали Певицата коцкарски номера не минават. Такава е една, инат...

— Чу какво питах, фъстъче! Казвам, каквото казвам, точно за Сали Певицата става дума. Откъде се минава?

— Ама ти сериозно ли си решил да ѝ се завъртиш? — попита Мозес.

— Че нали затуй съм тръгнал — рече Бък Големият. — И много бързам, ще знаеш. А вие, фъстъци такива, най-добре елате с мене да ми покажете де живее момичето.

Джимсън и Мозес припнаха край него в тръс да не изостават от грамадните му крачки. Извървяха половин миля и през цялото време и тримата мълчаха.

При всяка среща с хора по пътя хората скачаха в хендека — даваха път на Големият Бък. Всъщност Бък Големият нямаше повече от сто двайсет и пет килограма и не беше кой знае колко висок — някъде към два и двайсет, но минеше ли по пътя, заемаше го сякаш от край до край. Жените и момчетата се кикотеха, но Бък Големият не им обръщаше внимание. Вървеше право напред по големия път, същински птичар, надушил жива следа.

Не мина много, Джимсън и Мозес се запъхтяха, заиздуваха бузи и ако Бък Големият не речеше да спре и да им даде възможност дъх да си поемат, кой знае дали щяха да издържат на неговото темпо. А хората по пътя се пръскаха като ято бекасини.

Като стигнаха отклонението на пътя, Бък Големият спря и попита накъде.

— Оттука, оттатък реката — едва дишащ, каза Джимсън. Ако нямаш нищо против, ще вървя малко по-назад. Ние с Мозес и без това насам се бяхме запътили.

— Хич не ми е да си губя времето и поред да хлопам на хорските врати — рече Бък Големият, — затуй ще ме водите, до където трябва. Да вървим, няма защо да киснем тук.

Поеха вдясно. Из тоя край нямаше много къщи, вървяха, без да се бавят. Бък Големият през цялото време крачеше напред, момчетата едва го следваха.

Отминаха две-три къщи и от моста се заизкачваха по хълма. Бък Големият почна нещо да си тананика. Беше му все едно изкачва ли се, или по равно си ходи.

На върха Бък отново спря и намести панталони. Обърса в крачолите си прахоляка от жълтите обувки и така пристегна червената връзка, че за малко не се задуши.

— Тук е — посочи с ръка Джимсън.

— Значи тук ще кацна — каза Големият. — Значи тук ще си търся закачалка за шапката.

И тръгна към хижата, пресичайки съборената дъсчена ограда. На половината път спря и се провикна назад:

— Много съм ви задължен, момчета — после си бръкна в джоба и подхвърли една лъскава десетачка. Джимсън я улови преди да се е скрила в тъмнината, — много ми помогнахме, сума време спечелих. Страшно съм ви длъжен.

— Ти нали няма да задиряш Сали Певицата, нали мистър Голям Бък? — попита Джимсън. Двамата с Мозес приближиха стобора и се надвесиха през него. — Всички казват, че Сали Певицата не ги гълтала такива. Някои казват, че изобщо не разбирала какво се иска от нея. И който се опитал да я занася, на решето си е отивал.

— Защото досега не се е появил истинският мъж за нея — натърти Бък Големият. — И аз съм ги чувал тия приказки, но като я катурна, друга песен ще ми запее.

Бък Големият направи няколко крачки към вратата. Мозес отстъпи към пътя. Знаеше той — когато не даваше да я безпокоят, Сали Певицата имаше навика да стреля с пушка. Мозес тръгна назад, но

Джимсън си остана на мястото и го повика — да пристъпят още по-близо, та да видят какво ще стане, когато Бък Големият се намъкне вътре.

— От какво те е страх бе? — изхриптя Джимсън. — Бък Големият знае какво прави, иначе щеше ли да бие толкова път чак дотук?

Бък Големият отново си намести панталоните и заобиколи камарата дърва и старото корито, пълно с ръждясали консервени кутии. После стъпи с един крак на верандата и се отпусна с цялата си тежест да провери ще го издържи ли. Стъпалото изскърца и се огъна, но остана здраво.

На двора Джимсън и Мозес стояха до повалената ограда, притискаха се до един от стълбовете и чакаха. Когато Бък почука на вратата, и двамата затаиха дъх, сякаш някой им затъкна гърлата. Поеха си въздух едва като чуха отвътре падането на стол. Моментално подир това издрънча нещо като тиган, съборен я от масата, я от лавицата. Дигна се голям шум. Очевидно изненадата беше необикновена.

— Кой е? — попита Сали Певицата. — Който и да си ти, какво искаш?

Бък Големият ритна вратата с една от жълтите си обувки. Потрепери цялата хижа.

— Пристигна мъжът, когото чакаш — каза той, като въртеше бравата на всички страни. — Отвори, момиче, и пусни добрия мъж да влезе!

— Я се пръждосвай, докато си още здрав и читав! — отсече Сали Певицата. — Нямам време за тебе, който и да си. Обирай си крушите и стой по-далече от моята къща!

— Сладурче — Бък Големият хвана здраво бравата, — знаеш ли откога съм решил да ти се поусуча, дорде е още, топла, гозбата? Пригответи ми стола и слагай чиния на масата!

Бък не успя и сантиментър да се отмести, в този миг през паянтовата врата изтреця пушката на Сали Певицата. Не улучи Бък, но го постресна. Той намести панталони и натисна бравата.

— Хвърли тая играчка, сладурче, че може и ти да пострадаш! — извика той през дупката, пробита от пушката във вратата, — От такива хич не се плаша, ще знаеш.

После натисна бравата и тя се счупи заедно с ключалката. Вратата полека се отвори и през верандата и двора, чак до камарата дърва, се проточи жълт сноп светлина. Той прекрачи прага, а Сали Певницата го гледаше като замаяна. По този начин никой досега не беше влизал при нея. Бък се държеше, като че от нищо на света не се бои, дори от двуцевки.

— Кой си ти? — попита го тя с изскочили от учудване очи.

Той се ухили и устата му се разтегнаха от ухо до ухо.

— Мъжът, когото чакаш, сладурче. Дойдох да те задилям.

Бък Големият мина край нея и додето тя стоеше като вцепенена, огледа я от горе до долу. След това застана зад гърба ѝ, да я види как изглежда отзад. Тя стоеше и не мърдаше.

Джимсън и Мозес се прокраднаха по-наблизо, стигнаха камарата от дърва и застанаха до нея, та да има къде да се крият, в случай че Сали Певницата се окопоти и отново грабне пушката.

— Аз съм Бък Големият от другия край на тресавището. Сигурно си чувала за мен от по-рано, цял живот из тоя край съм се въртял. Не е много приятно, че едва сега се сецам за тебе, но нали дойдох! Найсетне пристигна мъжът, когото чакаш.

Той дръпна стола и седна. Обърса с ръкав жълточервената мушама на масата и се присегна към печката за тигана, пълен с пържени костури, протегнали напред нацупени уста. И докато прибираше рибата с една ръка, протегна другата, взе кафеничето и си напълни чашата. Като свърши и това, отвори фурната и измъкна оттам шепа горещ сухар. През цялото време Сали Певницата стоеше и гледаше с вид на човек, който в този миг се пробужда от продължителен сън.

— Думи няма, знаеш да готвиш, сладурче — каза Бък Големият. — Ох-ох! Ох-ох! Ако имаш от тая намръщена риба и тия топли сухари, всяка вечер ще идвам да те задилям!

Бък Големият налапа парче риба, после цял сухар. Сали Певницата трепна и се наведе да вдигне пушката от пода — беше я захвърлила след първия изстрел. Взе я, насочи я към Бък Големият и присви око. Бък Големият я стрелна с поглед и налапа второ парче риба.

— Слушай, сладурче, затвори вратата, да не влиза тоя студен нощен въздух! — И си наля второ кафе. — Хич не обичам, като ям, да

стоя с гръб на течение.

Сали Певницата обърна ухо да го чуе, след това отново се прицели, ала двуцевката заигра, разтrese се, дотежа ѝ. Сали я подпря на пода. Постоя тъй миг-два, сетне щракна предпазителя и прибра пушката под леглото.

— Е? Та откъде, казваш, си дошъл?

— Нали ти рекох, от оня край на блатата. По цяла седмица сечем кипариси. Да знаех колко е хубаво при тебе, нямаше да чакам събота, ами отдавна да съм тук.

Лапна още риба, доля си още черно кафе. Панерчето сухар беше ометено. Той обърса мушамата с длан, дано напипа някоя останала трошица. Сали Певницата застана зад него и го огледа от глава до пети. Не ѝ обърна никакво внимание. И ни една дума не обели, додето не изяде всичката риба. След това блъсна масата, избърса си устата и протегна дългата си ръка назад. Ръката му хвана Сали през кръста и я привлече. Той разтвори колене и постави Сали пред себе си.

— Била си хубава като костурите и сухара — каза той. — Ох-ох-ох, какво сладурче!

Вдигна ръка и я нагласи в скута си. Наведе се и звучно я целуна в устата.

Сали Певницата замахна с ръка и я стовари в носа на Бък Големият. Той се изсмя. Тя замахна с другата ръка, но юмрукът ѝ отскочи от лицето му, сякаш беше гумена топка.

Той посегна да я притегли, а тя го заудря с пестници, с колене и накрая с железния капак на тигана. От удара на капака Бък Големият падна на пода, Сали Певницата това и чакаше, скочи отгоре му и с все сила го заблъска с железния капак и чайника. Чайникът се счупи и полетя на парчета из стаята. Бък Големият пропълзя, ала тя го замери с тигана, после с кафеничето и най-сетне с масата. С това би трябвало да го довърши, но той не забрави, че е дошъл да я ухажва. Протегна ръка да я дръпне, а тя го халоса по главата с вратичката на фурната.

Сали Певницата фучеше като настръхнала котка, дишаше тежко. По едно време, останала без сили, залитна и се подпря на крака на леглото. Задъхана и запотена, просто не виждаше с какво да го удари. Стори ѝ се, че с каквото замахне, полза няма — всички вещи отскачаха от него, като че ги праща към тухлен зид. Такъв никога не беше виждала. Не подозираше, че може да има такива мъже.

— Сладурче — обади се Бък Големият, — много си била пламенна бе! Точно такива обичам да задилям. Ох-ох! Ох-ох!

Сега вече успя да я сграбчи. Тя не се отмести от мястото си, та се наложи да я тегли. Дръпна я, но тя стоеше като забит стълб и не мръдна. Тогава отново я грабна. Тя се стовари отгоре му като чувал картофи, претърколи се на дъските и размаха ръце и крака, сякаш пъди пчели или стършелци. Бък Големият я спипа, тя се обърна по гръб и се отпусна, притихнала и кротка, ще речеш — преди малко помежду им нищо не се е случило. Очите ѝ се взряха в неговите и ако беше коте, сигурно би замъркала.

— Как ти хареса пържената риба и сухарът, Бък? — попита тя с отпаднал глас. — Кажу ми, Бък, хареса ли ти?

— Велика работа — рече той. — Не съм турял такава прелест в уста, откакто се помня.

Вятърът духна и притвори вратата. Остана да зее тясна цепнатина. Джимс и Мозес се надигнаха и впериха поглед в жълтия лъч светлина, който се процеждаше в нощта. После се върнаха при порутения стобор и се отправиха към големия път. Сегиз-тогиз до тях достигаше кръшният смях на Сали Певицата. Седнаха в канавката и зачакаха. Повече нищо не можаха да сторят.

Мина доста време, додето Бък Големият излезе от хижата. Луната бе отдавна изгряла, вече се поклащаше по средата на небето, нощната роса ги обливаше и ги караше да тръпнат като че са паднали с дрехи в реката.

Когато Бък Големият се запрепъва при камарата от дърва и дупката в оградата, те скочиха. От вратата навън се втурна дълъг сноп жълта светлина и заля целия двор. В единия край на вратата стърчеше главата на Сали Певицата.

— Защо висите тука бе, момчета? — промърмори Бък Големият. — Хайде, тръгвайте да си вървим!

Заспускаха се по хълма, Бък крачеше напред, а Джимсън и Мозес подтичваха отзад да не изостават.

Бяха вече по средата на склона, а Бък Големият думица не бе отронил. Джимсън и Мозес тичаха до него, да не изпуснат нищо, ако рече да разправя как е задилял Сали Певицата. Беше недопустимо човек да влезе при Сали, в собствената ѝ къща, и да няма подир това за какво да разправя.

Препускаха до него и все се надяваха, че нещо ще продума. Добре че беше надолнище, та лесно го настигаха!

В подножието на хълма, където пътят пресича реката, Бък Големият спря и се извърна. Погледна към върха, дето живееше Сали Певицата, и дълбоко въздъхна. Джимсън и Мозес се прилепиха до него, всичко да чуят.

— Най-вкусният костур, който някога съм ял — каза бавно Бък Големият. — Ох-ох! Тая пържена рибка и тоя топъл сухарец! По-сладко не съм си похапвал! Ох-ох-ох! Думи няма, умее да готви момичето!

Бък Големият си намести панталоните и закрачи към моста. До тресавището имаше много път, а слънцето вече се канеше да изгрее.

— Ох-ох-ох! — додаде той и се заклатушка нататък. Джимсън и Мозес припнаха подире му, твърдо решили да не изостават.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.